

[Hans Hansen (Rørby).]

mit parti støtte, og jeg har ingen grund til særlig at motivere hvorfor.

Det andet ændringsforslag går ud på, at der skal være adgang til en forhandling i folketinget om valget af ombudsmanden i stedet for som foreslået i udvalgets indstilling under punkt 2), at det skal ske uden forhandling. Jeg tror, at hvis man kunne føre forhandlinger, således som det er foreslået i mindretallets ændringsforslag, var spørgsmålet løst på en tilfredsstillende måde, og jeg synes, at det ville være bedre end på forhånd at afskære enhver mulighed for forhandling.

Iøvrigt vil jeg gerne gøre en enkelt bemærkning om forslaget om at henlægge alle spørgsmål vedrørende ombudsmanden og hans virksomhed til et særligt ombudsmandsudvalg. Jeg tror slet ikke, at noget sådant oprindeligt har været tanken, og jeg er bange for, at man her kommer ind på noget, som vil besværliggøre hele ombudsmandens virke; men det skal jeg komme tilbage til i anden omgang, her drejer det sig jo kun om ændringsforslagene.

Ordføreren (Gustav Pedersen): Jeg vil gerne først sige til det ærede medlem hr. Alfred Jensen, at når jeg før undlod at gøre bemærkninger om de ændringsforslag, som det ærede medlem er medforslagsstiller til, indtil han havde motiveret dem her, så lå der ikke deri nogen insinuation om, at de ikke var tydelige nok. Men det rigtige er jo i alle forhold at vente med at diskutere et forslag, til ordføreren for forslaget har motiveret det, og det var dette hensyn, jeg ville tage til det ærede medlem; der var ikke antydning af insinuation om utydelighed i mine bemærkninger.

Det, det ærede medlem anfører som motivering for at udvide udvalget, er netop, hvad vi har forsøgt at undgå ved den formulering, vi nu har givet punkt 1). Forholdet er jo det, at udvalget vedrørende ombudsmanden ikke skal have en særlig beføjelse sammenlignet med udvalgene her i tinget. Jeg havde nær sagt tværtimod. De beføjelser, udvalget får, er i ingen henseender større end de beføjelser, de enkelte medlemmer her i tinget har. Det er rigtigt, at udvalget kan gøre indstilling angående antagelse og afskedigelse, men det kan hvert

enkelt medlem af tinget også gøre. Der er altså ikke nævnt nogen form for beføjelse til udvalget, som ikke samtidig er en beføjelse, som hvert af tingets medlemmer har, og det var netop meningen med ombudsmanden, at han ikke skulle være — hvis jeg må bruge udtrykket — en lyssky embedsmand, hvis sager ikke kommer frem for offentligheden.

Der er endvidere det, at man får alt materiale til behandling i tinget; det vil altså sige, at medens man i mange tilfælde i udvalgene har en del materiale, som det er vanskeligt for andre medlemmer at arbejde igennem på ordentlig og forsvarlig måde, vil jeg mene, at det netop her opnås, at man får et materiale, overfor hvilket det enkelte medlem er stillet lige så godt som udvalget, og derved synes jeg, at en del af det ærede medlem hr. Alfred Jensens betænkeligheder i nogen grad skulle være overdrevne eller i virkeligheden unødvendige.

Med hensyn til spørgsmålet om adgangen til at diskutere valget af ombudsmanden forholder det sig på samme måde. Det er rigtigt, at hvis forslaget fra udvalget for forretningsordenen vedtages, så kan man ikke diskutere den kvinde eller mand, som udvalget indstiller, men det samme gælder jo for den kvinde eller mand, som det ærede medlem eventuelt ville foreslå til denne stilling, altså forholdene bliver lige. Det, der så bliver spørgsmålet, er, om tinget har en særlig interesse i at diskutere denne tillidsmands kvalifikationer. Må jeg i den forbindelse minde det ærede medlem om grundlovens § 57, hvis sidste punktum lyder således:

„For sine ytringer i folketinget kan intet af dets medlemmer uden folketingets samtykke drages til ansvar udenfor samme.“

Altså, hvis et medlem af dette ting forbyder sig imod de almindelige love, holder man normalt ikke hånden over vedkommende, men det har altid været skik — og jeg håber, at det fortsat skal være det — at det, der siges fra denne talerstol, ikke skal gøres til genstand for diskussion på den måde, at det kan bringes til retslig afgørelse. Men netop når folketingets medlemmer fastholder retten til at have ordet frit i en sag, således som man ikke kan